

Nr 48.

Av herr **Bäckström**, i anledning av *Kungl. Maj:ts förslag om anslag till frivilliga skytteväsendets befrämjande.*

När jag ögnade igenom statsverkspropositionen och under fjärde huvudtiteln fann, att anslag begäres med 400,000 kronor för det frivilliga skytteväsendets befrämjande, blev jag djupt nedstämd. Jag var nämligen en av dem, som vid 1937 års riksdag motionerade om avslag å anslaget till detta ändamål. Det gällde då ett anslag av 325,000 kronor. Vid närmare eftersinnande återvann jag emellertid så småningom mitt livsmod. Jag fann nämligen, att det skulle bliva en större uppgift att i år yrka avslag, eftersom anslaget är större. Vidare hade jag i år tänkt föreslå, att dessa medel måtte användas till ett annat försvarsändamål. Jag vill sålunda icke, att dessa penningar helt försvinna i det mörka, mystiska hål, som benämnes budgetutjämningsfonden. Därom skall jag emellertid berätta längre fram i min motion.

Jag yrkar nu först, att intet anslag beviljas till det frivilliga skytteväsendet för budgetåret 1938/1939. De skäl, som för mig äro avgörande, äro följande. Skytteväsendet är en sabbatsvanhelgare av stora mått och därtill en särskilt bullersam sådan. Vad den gamle prosten i Bolstad en gång yttrade om skytteväsendet såsom lokomotivet, som drager in i bygderna med det långa tåget av allehanda förtygligande nöjen, skriver jag helt under. Vidare håller jag före, att skytteväsendet i särskild grad är ägnat att skapa och vidmakthålla en s. k. krigsmentalitet hos det växande släktet. För övrigt kan jag icke finna annat än att hela denna verksamhet är synnerligen improduktiv. Dessa skäl äro varken nya eller originella. Att säga något originellt i en motion är icke heller nödvändigt. Det skall vara en ren lyckträff, om någon råkar säga något, som ingen sagt förut. Huvudsaken är, att det som säges är sant.

Jag kommer nu till den andra avdelningen i min motion. Jag har läst någonstädes om en positivt uppbyggande försvarslinje, som innebär att folken icke längre skola kappas om att rusta sig till tänderna mot varandra utan i stället skola söka överträffa varandra i inbördes kärlek och hedersbevisning. För denna tanke är det givetvis en lång väg till Rom. Vår egen försvarsbudget upptager endast negativa anslag, d. v. s. medel för anskaffning av verktyg avsedda att förgöra och döda andra folk, som dock alla äro våra bröder. Det är på tiden, att även positiva anslag upptagas, d. v. s. anslag till internationell välgörenhet. Denna tanke har framhållits i en broschyr av kyrkoherde J. Lindskog med titeln Vårt folks trygghetsfråga och i kyrkoherde Tord Ströms bok Det timliga i evighetens ljus. Det är min tro, att en det mellanfolkliga samförståndets blomningstid skall randas

för mänskligheten, när denna positiva försvarslinje bryter igenom. Runt om i världen hemsökas folken av lidanden och olyckor. Om parlamentena i de olika länderna började i sina försvarsbudgeter upptaga anslag till hjälp åt varandra i stället för till förintelse av varandra, kunde bättre tider vara att vänta.

Jag får därför föreslå, att de 400,000 kronor, som i årets svenska försvarsbudget föreslagits till befrämjande av det frivilliga skytteväsendet i stället måtte få utgöra grundplåten i en svensk fond för internationell välgörenhet. Ett bättre namn på fonden kan nog uttänkas. Om riksdagen beslutar i enlighet med mina intentioner, lovar jag att göra mitt bästa för att finna på ett bättre namn. Sverige har genom den rådande kapprustningen i världen på sitt trä och sitt järn förtjänat så oförskyllt stora summor, att det synes vara vår bjudande plikt att först av alla nationer beträda denna väg. Huru pengarna i första hand skola användas, bör lämpligen kunna uttänkas av utrikesutskottet, vars arbetsbörda kanske icke är så stor.

Det ligger något betagande vackert i den tanken, att dessa pengar, som varit avsedda till skjutövningar för huvudsakligen Sveriges ungdom, ställas i den mänskliga kärlekens tjänst. Fonden blir en Sveriges ungdoms fond, den ungdom som en gång i framtiden skall skörda frukterna av att Sveriges riksdag var det första parlament i världen, som beviljade positiva försvarsanslag.

Mången kommer att säga, att detta är ingenting annat än rena dårskapen och att pengarna äro helt bortkastade, om de användas på det av mig föreslagna sättet. Härtill är först att svara, att det icke torde vara dåraktigare att kasta bort pengar än att skjuta bort dem. För övrigt tror jag, att en kärlekens gärning aldrig kan bliva utan frukt.

Jag får sålunda föreslå,

att riksdagen måtte avslå hemställan om ett anslag av 400,000 kronor till befrämjande av det frivilliga skytteväsendet och besluta, att dessa medel skola avsättas till en fond för internationell välgörenhet.

Stockholm den 19 januari 1938.

Axel Bäckström.